DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 sierpnia Nr. 22 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną zł 1.—, poleconą zł 1,30. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Wyszły z druku Nr. Nr. 56 — 58 Dziennika Ustaw, zawierające m. in.:

Nr. 56, poz. 360 — Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i ustaleniu ich tytułów;

Nr. 56, poz. 362 — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1935 r. o szczególnych formach pośredniczenia ubezpieczeniowego;

Nr. 57, poz. 371 — Rozporządzenie Ministra Komunikacji i Skarbu z dnia 20 lipca 1935 r. o umarzaniu nieściągalnych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy;

Nr. 57, poz. 372 — Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu zMinistrem Skarbu o należnościach za rozparcelowane grunty państwowe;

Nr. 58, poz. 375 — Oświadczenie rządowe z dnia 4 czerwca 1935 r. w sprawie rozciągnięcia na wyspy Kanałowe i wyspę Man konwencji między Polską i Wielką Brytanją z dnia 26 sierpnia 1931 r. o postępowaniu w sprawach cywilnych i handlowych.

Wyszły z druku Nr. Nr. 170 — 175 „Monitora Polskiego" zawierającego m. in.:

Nr. 170, poz. 202 — Uchwałę Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Komunikacji.

505.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Załącznik Nr. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) uzupełnia się następującą pozycją:

Poz. tar. cel.	Nazwa towaru:
487 i Uwaga	C e l u l o i d.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 sierpnia 1935 r. Nr. 57, poz. 369).

506.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę standaryzowanych — zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu, wytworzonych w kraju, przyznaje się zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytwarzania tych towarów nawozy, materjały pomocnicze, narzędzia i maszyny, według następujących norm:

1) za 100 kg pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa i gryki (tatarki) . . . . . zł 6.—
2) za 100 kg grochu (poz. tar. celnej przywozowej 9), fasoli, bobu, soczewicy, wyki, peluszki, bobiku oraz mieszanek — wyki i peluszki z owsem lub jęczmieniem . . . „ 6.—
3) za 100 kg nasion oleistych:
   a) rzepaku, rzepiku, gorczycy i maku . . . . . . „ 6.—
   b) lnu . . . . „ 12.—
   c) konopi . . . . „ 10.—

4) za 100 kg mąki (poz. tar. celnej przywozowej 27 pp. 1 i 2) wykazującej po spaleniu:
a) do 0,8% popiołu . . . . . zł 10.—
b) powyżej 0,8% do 2,5% popiołu „ 8.—
c) powyżej 2,5% do 3,3% popiołu „ 6.—
5) za 100 kg kaszy jęczmiennej (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 2) . „ 12.—
6) za 100 kg kaszy gryczanej (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 3) . . „ 10.—
7) za 100 kg kaszy owsianej i płatków owsianych (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 5 i 227) . . . . . „ 9.—
8) za 100 kg grochu polerowanego również w połówkach (poz. tar. celnej przywozowej 29) . . . . „ 8.—
9) za 100 kg słodu (poz. tar. celnej przywozowej 35) . . . . . . „ 3.—

Warunkiem przyznania zwrotu cła, zgodnie z postanowieniami ustępu 1 paragrafu niniejszego, jest uzyskanie w tym celu przez stronę zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Podana w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego waga towaru obejmuje również wagę ewentualnego bezpośredniego opakowania.

§ 2. Przewidziany § 1 rozporządzenia niniejszego zwrot cła nie ma zastosowania przy wywozie pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa, gryki (tatarki), grochu, fasoli, bobu, soczewicy, wyki, peluszki, bobiku, mieszanek — wyki i peluszki z owsem lub jęczmieniem, nasion: rzepaku, rzepiku ,gorczycy, maku, lnu i konopi, wyprodukowanych w polskiej części Górnego Śląska a wywożonych do niemieckiej części Górnego Śląska w myśl postanowień art. 218 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371).

§ 3. Do odprawy wywozowej za zwrotem cła towarów, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, są uprawnione wszystkie urzędy celne, kolejowe, morskie oraz rzeczne, położone na polskim obszarze celnym.

§ 4. Na dowód przyznania zwrotu cła urząd celny, dokonywający odprawy wywozowej ,wystawi kwit wywozowy na podstawie wymienionego w § 1 zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu i po stwierdzeniu wywozu towaru zagranicę.

§ 5. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, ważne są w ciągu miesiąca od daty ich wystawienia i służą do otrzymania w gotówce przyznanego zwrotu cła. Do wypłaty tegoż upoważnione są urzędy celne w Warszawie, Poznaniu i Lwowie.

§ 6. Wykaz organizacyj eksportowych, uprawnionych do otrzymywania i wydawania zaświadczeń eksportowych, wystawianych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu (§ 1), będzie ustalał Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i ogłaszał w dzienniku urzędowym „Monitor Polski".

§ 7. Postępowanie związane z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie wymienionych w § 1, zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 sierpnia 1935 r. i obowiązuje do odwołania z tem, że rozporządzenie odwołujące zostanie ogłoszone przynajmniej na trzy miesiące przed terminem wejście jego w życie.

Z wejściem w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 882) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 26 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 238).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 sierpnia 1935 r. Nr. 58, poz. 373).

507.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na m. sierpień 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92.44 grosza.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Wł. Baczyński*,
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 lipca 1935 r. Nr. 173, poz. 205).

508.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 16 lipca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie wykazu instytucyj, uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych, wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883), zmienia się ustalony w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu (Monitor Polski Nr. 277, poz. 384) wykaz instytucyj przez skreślenie nazwy wymienionej w punkcie 2 tego wykazu instytucyj: „Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie" i wpisanie na to miejsce nazwy instytucji: „Polski Związek Przemysłowców Metalowych w Warszawie".

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar Rajchman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 1 sierpnia 1935 r. Nr. 174, poz. 208).

509.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 440: (art. 114 i 117) Wykładnia Nr. 291 (ogłoszona w Nr. 29 Dziennika Urzędowego z 1930 r.) zmieniona na mocy wykładni Nr. 359 (ogłoszonej w Nr. 6 Dz. Urz. 1933 r.), ulega następującym dalszym zmianom:

Ustęp trzeci otrzymuje brzmienie: „Oświadczenia osób trzecich, przyjmujących poręko za dopełnienie zobowiązania, wynikającego z deklaracji, o której mowa, podlegają opłatom stemplowym według zasad, podanych w art. 117 u. o. s. Te opłaty mają być uiszczane przy sporządzaniu dokumentów poręki według zasad ogólnych. Mają być więc uiszczane gotówką do rąk notarjusza, jeżeli dokument poręki został sporządzony w formie aktu notarjalnego lub notarjalnie uwierzytelnionego".

Ustęp czwarty otrzymuje brzmienie: „Powyższe zasady mają być stosowane również wówczas, gdy do ewentualnego zwrotu kosztów szkolenia funkcjonarjusza państwowego zobowiązuje się nie ten funkcjonarjusz, ale osoba trzecia, tudzież gdy student, otrzymujący stypendjum zasadniczo bezzwrotne (art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1933 r., Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 207) — albo osoba trzecia zobowiązują się do zwrotu stypendjum (lub jego części lub jego wielokrotności) w razie przerwania studjów lub niewstąpienia do służby państwowej lub rozwiązania stosunku służbowego przed pewnym terminem".

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło o powyższem wszystkie władze centralne pismem okólnem z dnia 1 sierpnia 1935 r. L. D. V. 21608/5.

510.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lipca 1935 r.

L. D. IV. 21749/3/35

w sprawie zwalniania od cła w ruchu podróżnych kajaków składanych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami ust. 2 § 16 przepisów wykonawczych do p. 1 ust. II art. 22 prawa celnego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że do sprzętu sportowego, który może być w ruchu podróżnych zwolniony od cła, zalicza się tylko jednoosobowe lub dwuosobowe kajaki składane, przeznaczone do osobistego użytku podróżnych.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *R. Kurnatowski,*
Naczelnik Wydziału.

511.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lipca 1935 r.

L. D. IV. 19607/3/35

w sprawie ustalenia pojęcia „cena detaliczna loco fabryka" w rozumieniu umowy polsko-angielskiej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zgodnie z uwagą 1 ustęp 5 do poz. 1136, 1137 i 1138 taryfy celnej przywozowej, zawartą w liście pierwszej towarów korzystających ze zniżek konwencyjnych, dołączonej do umowy dodatkowej polsko-angielskiej z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 7, poz. 137), certyfikat, jaki powinien być przedstawiony przy odprawie celnej samochodów, podwozi lub ciągówek, ma podawać „cenę detaliczną loco fabryka na rynku wewnętrznym samochodu, podwozia lub ciągówki...".

W związku z tem wyjaśnia się, że pod „ceną detaliczną loco fabryka" należy rozumieć **cenę, jaką płaci nabywca - konsument,** bez doliczenia do tej ceny kosztów transportu z fabryki, a nie cenę, płaconą przez hurtownika. Gdyby zatem certyfikat angielski lub z innego kraju, korzystającego w ramach klauzuli największego uprzywilejowania ze zniżek przewidzianych w umowie polsko-angielskiej, zawierał dwie ceny, a to — cenę, płaconą przez hurtownika i drugą — wyższą od niej, płaconą przez konsumenta, za podstawę do wymiaru cła należy przyjmować tę drugą cenę.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *R. Kurnatowski,*
Naczelnik Wydziału.

512.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 20151/3/35

w sprawie świadectw pochodzenia wystawianych względnie wizowanych po wysłaniu towarów do polskiego obszaru celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości powstałych w niektórych urzędach celnych co do uznawania powołanych w nagłówku świadectw pochodzenia, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepisy zawarte w okólniku z dnia 28 maja 1935 roku L. D. IV. 16979/3/35 o stwierdzaniu pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 361) nie uzależniają wystawiania względnie wizowania świadectwa pochodzenia (§ 6 okólnika) od uprzedniego wysłania towaru do polskiego obszaru celnego; zatem świadectwo pochodzenia, wystawione (względnie wizowane) nawet po wysłaniu towaru do polskiego obszaru celnego, należy uznać pod warunkiem, że towar został dostarczony do granicznego urzędu celnego z zagranicy lub z wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej) przed upływem ważności tego świadectwa (§ 7 ust. 1 okólnika) i że ściśle odpowiada danym, zawartym w świadectwie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *R. Kurnatowski,*
Naczelnik Wydziału.

513.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lipca 1935 r.

L. D. V. 22016/1/35

w sprawie nieprzekraczalnego terminu do rozstrzygnięcia odwołania od wymiarów podatków.

Do

Panów Dyrektorów Izb Skarbowych, Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz Panów Przewodniczących Komisyj Odwoławczych.

Na podstawie posiadanych materjałów Ministerstwo Skarbu stwierdziło wysoce niezadawalniający stan ilościowy zalegających odwołań od wymiarów podatków.

Jakkolwiek ani Ordynacja Podatkowa ani też rozporządzenie wykonawcze do Ordynacji Podatkowej nie zawierają przepisów, któreby określały w jakim terminie winny być rozstrzygane odwołania od wymiarów podatków, tem niemniej jednak należy podkreślić, że szybkie załatwianie odwołań stanowi zasadniczy obowiązek władz skarbowych, gdyż przeciąganie ich rozstrzygnięcia poza okres niezbędny do należytego opracowania naraża z jednej strony płatników na znaczne nieraz szkody, z drugiej zaś strony pociąga niekorzystne skutki również dla Skarbu Państwa, między innemi, wskutek konieczności opłacania procentów od nadpłaconych podatków (art. 131 § 4 o. p.) oraz wskutek nadmiernego wzrostu nierealnych zaległości podatkowych.

Przywiązując tedy szczególną wagę do konieczności poprawy obecnego stanu rzeczy, Ministerstwo Skarbu zakreśla **jako nieprzekraczalny termin** 12-miesięczny do rozstrzygnięcia odwołania, licząc od daty jego wniesienia. Termin ten w przyszłości poza nielicznemi wypadkami, usprawiedliwionemi specjalnemi okolicznościami — nie może być przekraczany, w związku

z czem zechcą PP. Dyrektorzy (P. Naczelnik Wydziału Skarbowego) w porozumieniu z PP. Przewodniczącymi Komisyj Odwoławczych odpowiednio zorganizować pracę i wydać podległym urzędom skarbowym stosowne zarządzenia co do terminów przesyłania odwołań władzy odwoławczej.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu nakłada na izby skarbowe (Wydział Skarbowy) obowiązek corocznego sporządzania i przedkładania Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 15 lutego każdego roku imiennego wykazu zalegających dłużej niż rok odwołań i to zarówno od wymiarów podatkowych, jak i od orzeczeń karnych, z podaniem powodów niezałatwienia każdego odwołania w terminie rocznym. Wykaz ten powinien zawierać następujące podziałki: 1) n. p., 2) nazwę urzędu skarbowego, 3) nazwisko i imię (firma) i miejsce zamieszkania odwołującego się, 4) rodzaj podatku (artykuł przepisów karnych o. p.), 5) kwota wymierzonego podatku (kary pieniężnej, grzywny), 6) data wniesienia odwołania przez odwołującego się, 7) odwołanie znajduje się we władzy wymiarowej czy też odwoławczej i w tym ostatnim wypadku od jakiej daty, 8) przyczyna niezałatwienia odwołania, 9) uwagi.

W odniesieniu do odwołań, dla których władzą odwoławczą jest komisja odwoławcza, należy w przedziałce 8 podać zarówno datę wpływu odwołania do izby skarbowej, jak i datę przekazania opracowanego odwołania Przewodniczącemu Komisji Odwoławczej. Odwołania od wymiarów, dokonanych w I instancji przez izby skarbowe, również powinny być objęte wykazem, przyczem co do nich należy podać też datę i liczbę pisma, przy którem przedłożono je Ministerstwu.

Urzędy skarbowe będą przedkładały odpowiednie wykazy izbom skarbowym w terminie do dnia 31 stycznia.

Pierwsze wykazy izby skarbowe przedłożą w terminie do dnia 15 lutego 1936 roku (urzędy skarbowe w terminie do dnia 31 stycznia 1936 roku). W wykazach tych należy zamieścić imiennie wszystkie odwołania, które wpłynęły do władz skarbowych pod koniec 1934 roku, a które nie zostały definitywnie rozstrzygnięte w terminie do dnia 31 grudnia 1935 r.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

514.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. V. 43720/4/34

w sprawie poboru państwowego podatku od uboju zapomocą specjalnych kwitów.

Odpis.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. SF. 77/22/2

Warszawa, dnia 8 stycznia 1935 r.

Podatek od uboju.

Do P. P.
Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 października 1933 wydanem w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 684), ustalono, że państwowy podatek od uboju pobierają rzeźnie gminne, bądź lekarze weterynaryjni lub oglądacze. Podatek ten pobiera się w formie znaczków naklejanych przez władze poborowe na dokumentach stwierdzających uiszczenie opłat za użytkowanie rzeźni lub za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, o ile dokumenty te wydawane są z księgi grzbietowej, bądź też na kopjach dokumentów w pozostałych przypadkach.

Po wprowadzeniu w życie wspomnianego rozporządzenia okazało się, że rzeźnie gminne pobierają od osób korzystających z rzeźni opłaty gminne według różnych systemów, wydając dowody uiszczenia powyższej opłaty sporządzone według różnych wzorów, skutkiem czego zachodzą trudności w stosowaniu postanowień wspomnianego rozporządzenia.

Ponieważ system poboru państwowego podatku od uboju znaczkami jest nadzwyczaj prosty i niewymagający kosztownego aparatu, przeto wskazane jest utrzymanie go.

Z drugiej jednak strony dostosowanie tego systemu do różnorakich systemów pobierania opłat przez poszczególne rzeźnie jest niemożliwe do zrealizowania.

Wobec tego zachodzi konieczność unormowania zasad poboru opłat od uboju przez rzeźnie gminne na terenie Państwa i dostosowania ich do wymogów, stawianych przez rozporządzenie z dnia 30 października 1933 r.

W tym celu wydawane przez rzeźnie gminne pokwitowania na uiszczone opłaty od uboju winny odpowiadać załączonemu wzorowi (rozmiar w/g norm P. N. $A_5 = 148 \times 210$).

Wzór ten przewiduje wypisywanie kwitów z pozostawieniem w grzbiecie zarówno kopji, jak i odcinka oryginału kwitu, przyczem znaczek wartościowy państwowego podatku od uboju naklejany byłby na linji, oddzielającej od-

cinek od oryginału kwitu wręczanego płatnikowi w dowód uiszczenia opłaty za korzystanie z urządzeń rzeźni i opłaty za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa.

Po wydaniu oryginału kwitu płatnikowi lewa połowa naklejonego znaczka wartościowego pozostawałaby w grzbiecie na odcinku, prawa zaś połowa znalazłaby się na oryginale kwitu wydanego płatnikowi.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie powyższego do wiadomości zarządom miejskim miast niewydzielonych i zarządom gminnym przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zbikowski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 43720/4/34

Warszawa, dnia 25 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

515.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1935 r.

L. D. V. 5684/4/35

w sprawie obowiązku podatkowego rzeźni rytualnych.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8 listopada 1934 r. L. rej. 8453/33.

. . . .

. . . .

Ustawa o państwowym podatku przemysłowym z 15 lipca 1925 r. zalicza w art. 1 pod lit. a) do przedsiębiorstw, podlegających podatkowi przemysłowemu, przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone. Ten, w tem miejscu wyraźnie podkreślony warunek prowadzenia przedsiębiorstwa na zysk obliczonego, by ono mogło stanowić przedmiot podatkowy, odnieść należy do przedsiębiorstw innych aniżeli przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, te bowiem są z założenia zarobkowe i wykonywane zawodowo zaczem domniemywa się u nich a priori prowadzenie z zamiarem zysku. Ponieważ w konkretnym wypadku rzeźnia rytualna nie została zakwalifikowana jako przedsiębiorstwo handlowe, przeto ten rodzaj przedsiębiorstwa jako specyficzny w dalszych rozważaniach może być pominięty.

Otóż nie jest przedsiębiorstwem przemysłowem w rozumieniu ustawy przedsiębiorstwo, które nie pracuje w celu zbywania swoich wyrobów względnie usług, brak mu bowiem cech zarobkowości. Rzeźnie natomiast zasadniczo są przedsiębiorstwem przemysłowem, gdyż celem ich istnienia jest dokonywanie uboju zwierząt dla drugich za wynagrodzeniem pieniężnem, a zatem świadczą one usługi w trybie zarobkowym czyli zbywają usługi.

Zachodzi pytanie, czy ta okoliczność, że rzeźnia jest prowadzona przez związek religijny, za jaki uznać należy gminy wyznaniowe pozbawia rzeźnię cech przedsiębiorstwa przemysłowego w powyższem znaczeniu.

Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się dostatecznej do tego przyczyny w wywodach skarżącej.

Ani produkcja ani spożywanie mięsa koszernego przez ludność żydowską, nie podpadają pod ogólne pojęcie praktyk religijnych. Konsumcja mięsa wogóle ma na celu zaspokojenie potrzeb fizjologicznych człowieka, a spożywanie przez zwykłego człowieka mięsa chociaż w szczególny sposób przygotowanego z reguły nie ma innego celu, a w szczególności nie służy potrzebom religijnym. Skarżąca też nie twierdzi, bo twierdzić nie może, by nabywcy mięsa koszernego, pochodzącego z uboju w rzeźni rytualnej, spożywali je dla zaspokojenia potrzeb religijnych. Pierwiastek religijny tkwi wyłącznie w sposobie zarzynania zwierząt, przeznaczonych do wydobycia z nich mięsa koszernego. Okoliczność atoli, że do tej czynności dopuszczeni są wyłącznie rzezacy rytualni, nie odbiera rzezaniu cechy świadczenia usług, a jeżeli te usługi są świadczone odpłatnie i każdemu żydowi, który się zgłosi ze zwierzęciem rzeźnem, to takie usługi wypełniają pojęcie usług zarobkowych, bez względu na ostateczny wynik finansowy tej działalności w związku z kalkulacją wysokości odpłaty.

Jeżeli te usługi czy to ze względów sanitarnych lub też innych są skoncentrowane w rzeźni, to rzeźnia taka mimo to wykazuje konieczne cechy przedsiębiorstwa przemysłowego a okoliczność, że z mocy przepisu prawnego jest prowadzona przez gminę wyznaniową, oczywiście nie może zadecydować o istocie tego przedsiębiorstwa w granicach art. 1 lit. a) ustawy. Skarżąca też nie może wskazać konkretnego przepisu ustawy, któryby rzeźnie prowadzone przez gminy wyznaniowe zwalniał od podatku przemysłowego. O ile bowiem ustawodawca zwolnienie od podatku przedsiębiorstw prowadzonych przez związki prawa publicznego uważał za wskazane, to wolę swoją wyraził niedwuznacznie w art. 3 ustawy, lecz w stosunku do związków religijnych czy wyznaniowych, chociażby organizacyjnie opierały się na przepisach prawa publicznego żadnych zwolnień podatkowych nie przewidział.

Ponieważ rzeźnia rytualna, o którą chodzi nawet w świetle twierdzeń skarżącej, za swoje usługi pobierała wynagrodzenie, przeto jej świadczenia były odpłatne, a ponieważ rzezanie zwierząt odbywało się w trybie przemysłowym,

w wykonaniu przemysłu w rozumieniu ustawy przemysłowej (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej P. z d. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem, poz. 468 Dz. U. art. 15 i 16) przeto uznanie jej za przedsiębiorstwo przemysłowe w rozumieniu art. 1 lit. a) ustawy jest uzasadnione. Nie zmienia charakteru zarobkowego rzeźni okoliczność, że taksy za ubój podlegają zatwierdzeniu przez władzę państwową i że władza ta ustala taryfę maksymalną tych taks, jak to właśnie ma miejsce, o ile chodzi o ubój rytualny z mocy rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z 9 września 1931, poz. 698 Dz. Ust. wydanego w wykonaniu przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich. Ustanowienie taks limitowanych nie pozbawia przedsiębiorstwa możności osiągania zysków, lecz zyskowność jedynie częściowo zamyka w pewnych granicach. Jest to jednak zjawisko w życiu gospodarczem częste, jak np. wpływ władzy na ceny usługowe, przedsiębiorstw koncesjonowanych.

Jeżeli zaś w myśl § 27 wspomnianego rozporządzenia wszelkie wpływy z uboju rytualnego mają być wnoszone wyłącznie do Kasy gminy wyznaniowej żydowskiej, to przepis ten świadczy jedynie o tem, że odnośna rzeźnia rytualna jest przedsiębiorstwem gminy, z ogólnej administracji tejże niewydzielonem.

Rzeźnia rytualna zatem, prowadzona przez skarżącą gminę podlega jako przedsiębiorstwo przemysłowe w rozumieniu art. 1 lit. a) ustawy państwowemu podatkowi przemysłowemu na równi z innemi tego rodzaju przedsiębiorstwami.

. . . .

. . . .

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 5684/4/35.

Warszawa, dnia 25 lipca 1935 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Udziela się do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8 listopada 1934 r. L. rej. 8453/33 w sprawie ze skargi Gminy Wyznaniowej Żydowskiej w Busku w przedmiocie wymiaru państwowego podatku przemysłowgo od obrotu dla rzeźni rytualnej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

516.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lipca 1935 r.

L. D. V. 21935/4/35

w sprawie wyjaśnienia o uwolnieniu tranzakcyj giełdowych sianem i słomą od podatku przemysłowego od obrotu.

Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu Wydział Skarbowy
w Katowicach.

Na sprawozdanie z dnia 13 czerwca 1935 r. L. Sk. II. 53/Bo/19/1/34 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że siano i słoma należą do ziemiopłodów w rozumieniu z art. 3 p. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76 z 1934 r., poz. 716).

W związku z powyższem tranzakcje giełdowe sianem i słomą korzystają od dnia 1 stycznia 1932 r. z uwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu.

Załączniki zwraca się.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 21935/4/35.

Warszawa, dnia 29 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
udziela się do wiadomości i zastosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

517.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1935 r.

L. D. V. 24515/2/35

w sprawie podatku dochodowego od uposażeń służbowych.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny.
L. Rej. 6267/31.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dr. Dubieński i Sędziowie: Dr. Pomianowski, Urban, przy udziale protokólanta radcy Dąbrowskiego, w sprawie ze skargi Zakładów Mechanicznych „Ursus" Sp. Akc. w Warszawie na orzeczenie Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z dnia 26 maja 1931 r. L. W. II. 16632/3/31 w przedmio-

cie podatku dochodowego od uposażeń służbowych, po przeprowadzonej dn. 1 kwietnia 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, jakoteż wywodów zastępcy skargi adwokata Korwin - Szymanowskiego, — uchyla zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą i zarządza zwrot wniesionej opłaty.

P o w o d y.

Przedmiotem sporu jest kwestja, czy podatek dochodowy od uposażeń, wymierzony od wypłaconego jednorazowo „odszkodowania" z powodu zerwania umowy służbowej, obejmującego wynagrodzenie za okres trwania tej umowy, przekraczający rok, winien być obliczony wedle skali art. 111 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411) (25 Dz. Ust.) przy uwzględnieniu tego stopnia skali, jaki jest właściwy dla sumy wynagrodzenia obliczonej w stosunku rocznym, czy też wedle tego stopnia skali, który odpowiada całkowitej sumie wypłaconego odszkodowania łącznie z pobranym w danym roku kalendarzowym przed rozwiązaniem stosunku służbowego normalnem uposażeniem.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Władza pozwana traktuje wypłatę jako „jednorazowe wynagrodzenie" w rozumieniu art. 111 ust. ost. ustawy, skarga natomiast staje na stanowisku, iż jest to wynagrodzenie służbowe, wynikające z umowy służbowej, a płatność jednorazowa, wynikająca z umowy, nie zmienia tego charakteru, ustęp ostatni zaś art. 111 nie odnosi się do jednorazowej wypłaty perjodycznego w zasadzie wynagrodzenia, lecz do wynagrodzeń jednorazowych, a więc ze swej istoty nie perjodycznych.

Z przepisu art. 110 ust. 1 wynika, iż podstawą wymiaru podatku dochodowego z Działu II ustawy jest wysokość wynagrodzeń bieżących obliczona w stosunku rocznym. W konsekwencji stanowi art. 111, iż podstawę do obliczenia podatku stanowi stopa procentowa, przypadająca od wysokości wypłaconego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym, przyczem jednorazowe wynagrodzenia dolicza się do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia. Już ta ogólna zasada przeliczania wynagrodzeń na kwoty wynikające ze stosunku okresu, za który wypłacono wynagrodzenie do całego roku, dowodzi, że ustawodawca każe uwzględniać przedewszystkiem okresy wypłaty jako podstawową przesłankę ustalenia podstawy obliczenia, a dalej, że wypłaty, obejmujące łącznie pewną ilość okresów dłuższych w sumie aniżeli rok, winny być zredukowane na okres jednego roku.

„Odszkodowanie" za przedwczesne rozwiązanie umowy, wyrażające się w jednorazowej wypłacie sumy wynagrodzeń perjodycznych, jakieby pracobiorca otrzymał w razie dotrzymania przez pracodawcę umowy w czasie od daty rozwiązania umowy do daty jej upływu, nie może być traktowane jako wynagrodzenie jednorazowe, ustawa bowiem, rozróżniając wynagrodzenia perjodyczne i jednorazowe, nie ma na myśli sposobu wypłaty wynagrodzenia, lecz jego istotny charakter. Uposażeniem perjodycznem jest uposażenie ustalone wedle pewnych odcinków czasu — miesięczne, roczne, kwartalne, czy tygodniowe — bez względu na terminy, w jakich następuje rzeczywista wypłata, natomiast wynagrodzenia jednorazowe są to wynagrodzenia wypłacane dorywczo niezależnie od wynagrodzenia perjodycznego, w myśl umowy, zwyczaju lub w związku z pewnemi okolicznościami faktycznemi. Także zatem wynagrodzewynagrodzenia perjodycznego, w myśl umowy, do jej upływu, będące w swej istocie świadczeniem, należnem z tytułu umowy służbowej, a nie z odrębnego tytułu wynagrodzenia szkody, określone stałą stawką miesięczną i okresem czasu — stanowi wynagrodzenie perjodyczne, które tylko w razie specjalnej w tym kierunku zawartej umowy lub ugody stron lub w razie istnienia kategorycznego nakazu ustawowego musi być wypłacone jednorazowo. Jak wskazano jednak wyżej, fakt wypłaty wynagrodzenia ze swej istoty perjodycznego jednorazowo bez względu na przyczyny tego faktu, nie ma dla określenia stawki podatku dochodowego od uposażeń znaczenia istotnego i przy takiej wypłacie stawkę podatku należy ustalić wedle sumy wynagrodzenia obliczonego w stosunku rocznym.

Na wywody odpowiedzi na skargę Najwyższy Trybunał Administracyjny zauważa, iż powołany w tej odpowiedzi wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 696/31 spornego w niniejszej sprawie zagadnienia nie obejmował, gdyż w owym wypadku zagadnienie to nie było przedmiotem skargi, stanowisko prawne natomiast, zajęte przez Najwyższy Trybunał Administracyjny w niniejszej sprawie co do charakteru wypłaconego „odszkodowania", jest zgodne ze stanowiskiem zajętem w cyt. wyroku.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił tedy zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą, zarządzając w myśl art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 27 października 1932 r. poz. 806 Dz. Ust. zwrot opłaty.

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1935 r.

Podpisy: (—) *Dr. Dubieński,*

(—) *Dr. Pomianowski,* (—) *Urban.*

Do Ministerstwa Skarbu
im. Izby Skarbowej Grodzkiej
w Warszawie

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, im. władzy pozwanej powyższy wypis wyroku oraz zwraca akta administra-

cyjne, nadesłane przy piśmie Izby Skarbowej z dn. 31 grudnia 1934 r. L. II. 37/3/325/34.

Warszawa, dnia 31 maja 1935 r.

Prezes: (—) *Dr. Birgfellner.*

Członek Sekretarjatu Prawniczego: (—) nieczytelny.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 24515/2/35.

Warszawa, dnia 30 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

za Naczelnika Wydziału: (—) *Kowalik,* Radca.

518.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1935 r.

L. D. V. 25250/4/35

w sprawie eksportu szmat lnianych.

Izbie Skarbowej w Białymstoku.

Za zwrotem załączników sprawozdania z dnia 12 grudnia 1934 r. Nr. II 39/2/591/34 Ministerstwo Skarbu po wysłuchaniu opinji Związku Izb Przemysłowo - Handlowych w związku z postanowieniami art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) wyjaśnia, że szmaty lniane są surowcem.

Zastępca Dyrektora Departamentu: (—) *Dr. J. Lubowicki.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 25250/4/35.

Warszawa, dnia 31 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu: (—) *Dr. J. Lubowicki.*

519.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1935 r.

L. D. VI. 8760/3/35

o stosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1932 r. w sprawie wykonywania ustawy z dn. 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 471).

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu wymienionem w nagłówku Ministerstwo Skarbu udziela następujących wskazówek co do wykonywania tego rozporządzenia:

1.

do § 5.

Decyzje urzędu skarbowego co do przyjęcia do wiadomości ustanowionego zastępcy powinny być wydawane pisemnie; odnośne pismo urzędu skarbowego ma być przechowane w aktach weryfikacyjnych przedsiębiorstwa.

2.

do § 7.

W przypadku uszlachetnienia wina owocowego zapomocą opodatkowanego już wina gronowego lub rodzynkowego, zgodnie z przepisem § 7, obecny ma być przy tym zabiegu kierownik rejonu kontrolnego lub wyznaczony przez niego urzędnik kontroli skarbowej; z czynności tej ma być sporządzony odpowiedni protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden dołącza się do księgi magazynowej, drugi zaś ma być przedłożony izbie skarbowej. Ilość wina użytego do uszlachetnienia ma być zapisana w księdze magazynowej na przychód. Do uszlachetnienia może być użyte tylko wino opodatkowane. Przy rozpoczęciu sprzedaży odnośnej partji wina uszlachetnionego, należy odliczyć całą ilość wina, użytego do uszlachetnienia, która to ilość ma być zapisana w odpowiednich rubrykach rozchodu księgi magazynowej, jako niepodlegająca już powtórnemu opodatkowaniu. Pozostała ilość wina uszlachetnionego będzie podlegała opodatkowaniu w myśl § 7.

3.

do § 13.

Urzędnicy kontroli skarbowej, w obecności których ma być dokonane zniszczenie napoju winnego, niezdatnego do spożycia, muszą mieć pewność, że z napojem zgłoszonym do zniszczenia, nie były przed zepsuciem się dokonane jakiekolwiek zabiegi, zmierzające do uchylenia od podatku chociażby części tego napoju, oraz, że ilość zepsutego napoju nie została powiększona przez rozcieńczenie wodą. W tym celu ma być przedsięwzięte badanie zepsutego napoju winnego przez laboratorjum chemiczne P. M. S., któremu w razie wątpliwo-

ści, a w każdym razie o ile ilość napoju przeznaczonego do zniszczenia, przekracza 50 litrów, mają być przesłan~ próby zepsutego napoju, oraz o ile jest to możliwe, próby napoju tegoż samego rodzaju produkcji danej wytwórni, który nie uległ zepsuciu. Próby te, pobrane zgodnie z zasadami § 57, należy przesłać przy piśmie, zaznaczając w niem wyraźnie cel, dla którego próby zostały pobrane i przesłane do zbadania. Wynik badania laboratoryjnego jest miarodajny dla zniszczenia i zwolnienia zepsutego wina od podatku.

Protokół o zniszczeniu zepsutego wina ma być sporządzony w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w wytwórni, drugi zaś ma być przesłany izbie skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego. Opodatkowane napoje winne, wywiezione z wytwórni lub wolnego składu do wolnego obrotu — nie mogą być przyjmowane spowrotem do tej samej lub innej wytwórni względnie wolnego składu.

4.

do § 14.

W przypadku zniszczenia napojów winnych w czasie przewozu ich pod węzłem podatku 24 godzinny termin do zawiadomienia rejonu kontroli skarbowej liczyć należy od chwili otrzymania przez przedsiębiorcę wiadomości o wypadku.

Urzędnik kontroli skarbowej zawiadomiony o zdarzeniu, uwidacznia na zgłoszeniu dzień i godzinę jego otrzymania, poczem bezzwłocznie, a najdalej do 24 godzin ustala protokólarnie przyczynę zniszczenia i towarzyszące okoliczności, oraz ilość napojów zniszczonych z wymienieniem jakiej stawce podatku spożywczego podlegały, jak również bada świadków, mających potwierdzić fakt zniszczenia, a sporządzony w ten sposób protokół wraz ze zgłoszeniem przedkłada urzędowi skarbowemu.

Na skutek prośby przedsiębiorcy urząd skarbowy wyda na podstawie spisanego protokółu decyzję o zwolnieniu od podatku zniszczonego wina, względnie odmówi zwolnienia. Decyzję o zwolnieniu zniszczonego wina od podatku należy dołączyć do odnośnej księgi przedsiębiorstwa, jako dokument rozchodowy.

5.

do § 15.

Przed skażeniem i wydaniem wina do wyrobu octu próby wina mają być poddawane badaniu przez laboratorjum chemiczne P. M. S., niezależnie od tego, czy to dotyczy wina skwaśniałego, czy też zdatnego do spożycia. Dopiero po otrzymaniu orzeczenia laboratorjum można wino skazić, wydać je i zwolnić wytwórnię od zapłaty należnego podatku. Próby mają być badane na zawartość ekstraktu bezcukrowego i popiołu, a pozatem, o ile badanie dotyczy prób wina skwaśniałego, na zawartość kwasu octowego.

Sposób obliczania ilości octu danej mocy, potrzebnego do skażania wina zgodnie z postanowieniem § 15, wyjaśniają następujące przykłady:

Przykład 1. Skażeniu podlega 400 litrów nieskwaśniałego wina octem o mocy 8,5%. Ażeby ocet 8,5% stał się octem 2%-wym, musi się objętość każdego litra tego octu zwiększyć przez zmieszanie go z winem $\frac{8,5}{2} = 4,25$ razy. Ponieważ sam ocet zajmie objętość 1 litra, więc ilość wina, do której należy dodać 1 litr tego octu będzie wynosić $4,25 - 1 = 3,25$.

Do skażenia 3,25 ltr. wina mamy dodać 1 litr octu o mocy 8,5%, więc do skażenia 400 ltr. wina potrzeba $\frac{400}{3,25} = 123,07$, czyli okrągło 124 ltr. octu o mocy 8,5%.

Zaokrąglenia należy zawsze stosować wgórę do 1 litra, gdyż norma 20 g kwasu w 1 litrze płynu jest minimalna.

Przykład 2. Ma być skażone 400 ltr. skwaśniałego wina o zawartości kwasu octowego 0,3% do zawartości kwasu octowego 2% zapomocą octu o mocy 10%.

400 ltr. tego wina zawiera $\frac{400 \times 0,3}{100} = 1,2$ kg kwasu octowego. Ilość tego kwasu skazi nam przepisowo $\frac{1,2 \times 100}{2} = 60$ ltr. wina. Należy więc dodać taką ilość octu o mocy 10%, która skazi 400 ltr. — 60 ltr. = 340 ltr. wina. Objętość octu musi się zwiększyć podobnie, jak w przykładzie1, t. j. $\frac{10}{2} = 5$ razy, czyli z 1 ltr. do 5 ltr. inaczej mówiąc na każde 4 litry wina należy dodać 1 litr octu o mocy 10%, zaś do skażenia 340 litrów wina należy dodać $\frac{340}{4} =$ 85 litrów octu o mocy 10%.

6.

do § 16.

O skażeniu napojów winnych wolnych od podatku, jako przeznaczonych do wyrobu spirytusu, powołani urzędnicy sporządzają protokół, a dokument przewozowy zaopatrują notatką o treści: „Skażono dnia, roku, zgodnie z § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24 maja 1932 r.", podpisami i pieczęcią. Sporządzony protokół należy dołączyć do ksiąg przedsiębiorstwa.

7.

do § 19.

W przypadku, gdy wino musujące sprowadzone jest z obszaru W. M. Gdańska, opaski oznacza się stemplem urzędu przekazującego.

8.

do § 23.

Odsetki, o których mowa w ust. 3 § 23 należy obliczać od dnia rozpoczęcia okresu kredytowania.

9.

do § 26.

O uruchomieniu lub zlikwidowaniu poszczególnych wolnych składów, Ministerstwo Skarbu będzie ogłaszało w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa, podając w ogłoszeniu uprawnioną firmę, jej siedzibę, oraz siedzibę właściwego urzędu skarbowego.

10.

do § 30.

Wysokość początkowego zabezpieczenia obliczona ma być w stosunku do przypuszczalnego zapasu wina wedle zapodania przedsiębiorcy wolnego składu, dalsze zaś ustalanie wysokości zabezpieczenia nastąpi — niezależnie od obowiązku organów kontroli skarbowej badania wystarczalności zabezpieczenia w stosunku do każdorazowo ustalonej ilości wina w wolnym składzie—po upływie 6 miesięcy funkcjonowania wolnego składu na podstawie przeciętnego miesięcznego zapasu wina w tym okresie.

Rewizja wysokości zabezpieczenia w istniejących wolnych składach ma się odbywać w styczniu każdego roku, a podstawę do ewent. zmiany wysokości zabezpieczenia, stanowić będzie przeciętnie miesięczny zapas ubiegłego roku kalendarzowego.

11.

do § 31.

Po zatwierdzeniu przez izbę skarbową protokółu sprawdzenia i złożeniu zabezpieczenia, urząd skarbowy zawiadomi przedsiębiorcę, że do uruchomienia wolnego składu niema przeszkód; odpis tego pisma urząd skarbowy przedłoży Ministerstwu Skarbu.

12.

do § 38.

Kontrola skarbowa winna dopilnować, by opis postępowania technicznego zawierał te dane, które są pomocne przy kontroli produkcji, a więc np. przybliżony czas trwania fermentacji, stopień odfermentowania przy poszczególnych gatunkach win i t. d.

13.

do § 39.

Komisję urzędową, składającą się conajmniej z 2-ch osób, wyznacza kierownik urzędu skarbowego.

14.

do § 42.

Przy pomiarze naczyń, sporządzeniu i zabezpieczeniu lasek mierniczych, względnie płynowskazów, należy stosować ogólne zasady, podane w załączniku B do § 57 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746), dotyczące pomiaru wodą naczyń zapomocą zwykłych pojemników systemem nalewu ewentualnie odlewu.

15.

do § 43.

Do aktów sprawdzenia obok dokumentów złożonych przez przedsiębiorcę, zalicza się: 1) protokół ogólnego sprawdzenia zakładu, 2) protokóły opisu pomieszczeń wraz z ich planami, oraz plan sytuacyjny, 3) protokóły sprawdzenia urządzeń i pomiaru naczyń z rysunkakami lasek mierniczych, 4) spisy przepisowych przyrządów, pojemników i wszelkiego sprzętu, służącego do kontroli produkcji, rozlewu, magazynowania lub też obrotu z podaniem ich rozmieszczenia w poszczególnych pomieszczeniach i 5) wszelkie inne dokumenty, niezbędne do ustalenia, czy urządzenie przedsiębiorstwa odpowiada wymogom ustawowym.

Akta sprawdzenia wraz z ich spisem należy ułożyć w chronologicznym porządku, jako dwa oddzielne zeszyty, zaopatrzyć pieczęcią oraz podpisami członków komisji i po oparafowaniu przez urząd skarbowy, przedłożyć drogą służbową izbie skarbowej do zatwierdzenia.

Po zatwierdzeniu przez izbę skarbową protokółu sprawdzenia, urząd skarbowy zawiadomi przedsiębiorstwo, że do uruchomienia wytwórni nie znajduje przeszkód.

W przypadku ustawienia w wytwórni nowych naczyń (§ 42) lub przeprowadzenia gruntownej ich naprawy, należy pomierzyć te naczynia i protokóły pomiaru dołączyć do aktów sprawdzenia.

16.

do § 56.

Racjonalny i celowy nadzór nad produkcją napojów winnych, a tem samem należyta kontrola wpływu podatku, wymaga dopilnowania, aby do ksiąg kontrolnych były zapisywane ścisłe dane, ilustrujące przebieg produkcji.

W tym celu kierownik rejonu kontrolnego ma żądać od przedsiębiorcy lub jego zastępcy, aby zawiadamiał kierownika rejonu kontroli skarbowej o mających nastąpić czynnościach, w wyniku których ma być otrzymany sok, zacier, moszcz, przedewszystkiem zaś o odcedzaniu i zlewaniu młodego wina.

Urzędnicy rejonowi obowiązani są nadzorować zawsze sporządzanie zacierów (kol. 5 i 6) i ściąganie półproduktu (kol. 7 ks. produkcji). Przy tych czynnościach winni badać cukrowość zacierów przed rozpoczęciem fermentacji i porównywać ją z zawartością alkoholu i cukru w półprodukcie po ukończeniu fermentacji głównej. Oprócz tego urzędnicy winni ustalać wskazanie cukromierza w środkowych stadjach fermentacji głównej i obserwować, czy wskazania te wykazują spadek.

Wzrost wskazań cukromierza wskazywałby na to, że zacier został zamieniony lub, że do zacieru dodano cukru, o czem winien być rejon kontrolny powiadomiony.

W zacierach oprócz cukru (glukoza, fruktoza i sacharoza) znajdują się i niecukry, mające gęstość większą od wody, a w płynach od-

fermentowanych znajduje się i alkohol, który ma gęstość mniejszą od wody.

Do orjentacyjnych jednak badań, jakie mają przeprowadzać organa skarbowe i gdzie chodzi tylko o ustalenie spadku wskazań cukromierza, można przyjąć, że cukromierz zanurzony w badanym płynie, wskazuje procenty wagowe cukru. Ponieważ przy przemianie cukrów na alkohol otrzymujemy teoretycznie ze 100 części wagowych:

a) glukozy i fruktozy ($C_6H_{12}O_6$), które się znajdują w owocach — 51,1 części wagowych a 64,4 części objętościowych alkoholu i
b) sacharozy $C_{12}H_{22}O_{11}$ — 53,8 części wagowych a 67,8 części objętościowych alkoholu —

przyjąć należy, że praktycznie otrzymuje się ze 100 części wagowych cukrów około 50 części wagowych względnie 60 części objętościowych alkoholu.

Inaczej mówiąc, różnica wskazań cukromierza, przy rozpoczęciu fermentacji głównej i jej ukończeniu podzielona przez 2 winna się równać procentom wagowym, a podzielona przez 1,7 — przybliżonym procentom objętościowym alkoholu w otrzymanym płynie. Zawartość alkoholu należy sprawdzać przy pomocy aparatu Sallerona.

Ponieważ wytwórnie win nie mają obowiązku posiadania cukromierzy Ballinga - Brixa dla celów kontrolnych, urzędnicy rejonowi winni używać do powyższych badań cukromierzy urzędowych, w które rejony kontrolne, na których terenie znajdują się wytwórnie win — w razie braku takich cukromierzy zostaną zaopatrzone przez izby skarbowe. Wyniki badań należy notować w uwagach ks. produkcji.

Przy ściąganiu półproduktu po ukończeniu fermentacji głównej należy mieć na uwadze, że ilość zacieru (kol. 5 ks. produkcji) winna się zasadniczo równać sumie ilości otrzymanego półfabrykatu (kol. 7) i ilości osadu z drożdży i innych części stałych. Znaczniejsze odchylenia mogą nasuwać podejrzenia popełnionego nadużycia i wymagają należytego zbadania.

Urzędnicy winni sprawdzać czas trwania fermentacji; o ile fermentacja trwałaby dłużej, niż 3 — 6 miesięcy, należy upewnić się, czy są to te same zaciery. W razie wątpliwości należy przesłać próby do zbadania w laboratorjum P. M. S.

Niezależnie od powyższej kontroli wyrobu napojów winnych kierownik rejonu lub jego zastępca ma przeprowadzać niespodziewane, obrachunkowe rewizje gotowych napojów winnych, a także kontrolę podatku należnego oraz uiszczonego od napojów wydanych z wytwórni.

Pełna obrachunkowa rewizja wymaga jednoczesnego sprawdzenia zapasów wszelkich płynów i półfabrykatów, które zapisane zostały w księdze produkcyjnej (wz. 6, 7, 8). Ustalone przy tych sprawdzeniach różnice ilości znalezionych i zaksięgowanych płynów mają być niezwłocznie wyjaśniane, przyczem, o ile przekraczają 0,25% od zapasu książkowego, licząc w stosunku miesięcznym i nie znajdują usprawiedliwienia w zabiegach produkcyjnych,—wymagają przeprowadzenia dochodzeń dla wyjaśnienia, czy nie miało miejsca usuwanie tych płynów z wytwórni.

Znalezione przy rewizji zapasy gotowych napojów winnych należy porównać z pozostałością tych napojów według księgi magazynowej, po uprzedniem sprawdzeniu pozycyj przychodu tej księgi z odnośnemi pozycjami księgi produkcyjnej, zaś pozycyj rozchodu z dokumentami rozchodu.

Ze stwierdzonemi przy rewizjach nadwyżkami i ubytkami należy postąpić w myśl postanowień § 75.

Zasady stosowania dopuszczalnych norm zanikowych wyjaśnia p. 22 tej instrukcji. Otrzymane wyniki rewizyj obrachunkowych urzędnicy skarbowi mają zapisywać w odnośnych księgach wytwórni przez całą ich szerokość.

W końcu roku obrachunkowego przeprowadza się rewizję obrachunkową.

17.

do § 58.

Napoje winne sprowadzane z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska znajdujące się w czasie przeprowadzania obrachunku w tych samych naczyniach i w takim samym stanie, jak je sprowadzono, można przyjmować do obrachunku według dokumentów odprawy celnej, względnie odprawy dokonanej przez urzędników kontroli skarbowej.

Postanowienia § 58 należy rozumieć w ten sposób, że przy rewizjach wskazanem jest unikać, w miarę możności, szkodliwego dla półfabrykatów i napojów winnych pogrążania lasek mierniczych w płynie, starając się zastąpić je sprawdzeniem wagi brutto naczynia z płynem lub innemi sposobami.

18.

do § 60.

Rejon kontroli skarbowej miejsca wysłania, po otrzymaniu z wytwórni win wtórnika świadectwa przewozowego, przesyła go **natychmiast** rejonowi kontroli skarbowej, którego kontroli podlega odbiorca (hurtowy skład sprzedaży, wolny skład lub zakład przemysłowy, wreszcie detaliczny zakład sprzedaży i t. d.).

W razie powzięcia podejrzeń o popełnianiu defraudacji podatkowej, winien rejon kontroli skarbowej miejsca wysłania zawiadamiać odnośnych urzędników kontroli skarbowej o wysłaniu przesyłki telefonicznie lub telegraficznie, celem sprawdzenia przesyłki w drodze lub w chwili odbioru.

Gdy odbiorca przesyłki zamieszkuje na terenie rejonu kontroli skarbowej miejsca wysłania — sprawdzanie przesyłek tak u detalistów, jak i hurtowników przeprowadzają urzędnicy tego rejonu.

Kontrola skarbowa sprawdza w miejscu odbioru:

a) **w miarę możności** zgodność całości przesyłki z danemi świadectwa przewozowego **natychmiast** po otrzymaniu wtórnika lub wiadomości poufnej o nadejściu przesyłki, i

b) zgodność niesprzedanej ilości przesyłki ze świadectwem i wtórnikiem, przy pierwszej bytności służbowej w miejscu odbioru.

W razie stwierdzenia niezgodności, należy wtórnik przesłać rejonowi miejsca wysłania po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń na miejscu.

19.

do § 61.

Urząd Skarbowy winien otrzymane zeszyty oparafować i opatrzyć pieczęciami. Ponadto urząd ten winien opatrzyć każdy arkusz zeszytu urzędową pieczęcią w taki sposób, aby jeden stempel był wyciśnięty pomiędzy właściwem świadectwem przewozowem i jego wtórnikiem, drugi zaś pomiędzy wtórnikiem i grzbietem, oraz aby środki odcisków pieczęci znajdowały się mniej więcej na linjach granicznych.

Niewykorzystane części zeszytów świadectw przewozowych urzędnicy kontroli skarbowej unieważnią z końcem roku przez skasowanie dwiema ukośnemi linjami przez całą szerokość świadectw i umieszczą na nich odpowiednią uwagę, poczem pozostawią je w przedsiębiorstwie.

Urząd skarbowy obowiązany jest prowadzić ewidencję oparafowanych i wydanych przedsiębiorstwom zeszytów świadectw przewozowych z zaznaczeniem ilości arkuszów wkładkowych.

20.

do § 66.

Kontrola skarbowa załatwiająca odprawę stwierdza na świadectwie przewozowem zgodność tego świadectwa z rzeczywistym stanem przesyłki, a wtórnik odsyła kontroli skarbowej do miejsca przeznaczenia.

Przy odbiorze przesyłek w miejscu przeznaczenia urzędnik kontroli skarbowej stwierdza odbiór na wtórniku świadectwa przewozowego i zwraca ten wtórnik kierownikowi rejonu kontrolnego, właściwemu dla miejsca wysłania przesyłki.

Przy przesyłkach wina opodatkowanego z obszaru W. M. Gdańska świadectwo przewozowe zastępuje kolejowy list przewozowy z adnotacją urzędu przekazowego (organów kontroli skarbowej), że podatek został uiszczony. Przy przesyłkach wina nieopodatkowanego urząd przekazowy wystawia świadectwo przewozowe.

21.

do § 73.

Urzędnik kontroli skarbowej zaznacza w świadectwie przewozowem zmianę miejsca przeznaczenia i nazwiska odbiorcy, i zawiadamia o tem tak kierownika rejonu kontrolnego, któremu podlega przedsiębiorstwo wysyłające, jak i kierownika rejonu miejsca, do którego przesyłka była pierwotnie skierowana. Wtórnik świadectwa przewozowego należy w tych przypadkach przesłać z urzędu kierownikowi rejonu zmienionego miejsca przeznaczenia.

Zmiana miejsca przeznaczenia może nastąpić przy zachowaniu zasad ustępu powyższego również już po nadejściu przesyłki do miejsca odbioru; taka zmiana może jednak nastąpić tylko przed otwarciem naczyń lub opakowań przesyłki względnie przed zdjęciem zabezpieczeń urzędowych.

22.

do § 74.

Normy zanikowe służą do usprawiedliwienia wszelkich strat, jakie powstają przy wyrobie napojów winnych, począwszy od ściągnięcia młodego wina do naczyń składowych aż do momentu ściągnięcia w wytwórni dojrzałych napojów z naczyń piwnicznych do butelek względnie do chwili wywozu napojów winnych w beczkach z wytwórni do wolnego obrotu.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu uwzględniane zaniki nie należą od okresu dojrzewania i przechowywania napojów winnych w piwnicy składowej, ani też nie muszą być stosowane jedynie do pewnych ilości napojów winnych, przechowywanych w oddzielnych naczyniach, natomiast zaniki, niewykorzystane na pokrycie ubytków, mają być uwzględniane tak długo, dopóki wytwórnia posiada zapas tych napojów winnych, dla których przyznany był zanik.

Zgodnie z powyższem zaniki, niezaliczone na usprawiedliwienie ubytków, powstałych w jednym roku obrachunkowym, przysługują także w roku następnym, o ile napoje winne dla których zaniki były obliczone, — pozostały w wytwórni na rok następny.

Przenosząc do nowych ksiąg pozostałości napojów winnych z roku ubiegłego, należy zaznaczyć ile zaników niewyzyskanych w roku ubiegłym, pozostało na rok następny i do jakich mianowicie napojów zaniki te odnoszą się i mają być zastosowane przy rewizjach jako usprawiedliwienie ubytków, o ile zostałyby stwierdzone.

23.

do § 76.

Organa kontroli skarbowej przeprowadzają przynajmniej raz na trzy miesiące niespodziewaną rewizję napojów winnych w magazynach hurtowej sprzedaży.

Stwierdzone przy rewizjach hurtowni niezgodności znalezionych zapasów napojów winnych w porównaniu z zapasem obliczonym na podstawie dokumentów przychodu i rozchodu wymagają przeprowadzenia dochodzeń.

Najbardziej starannie mają być badane wypadki ujawnionych przy rewizjach nadwyżek napojów winnych celem wyjaśnienia, czy nie za-

szła okoliczność otrzymania przez hurtownię napojów winnych nieopodatkowanych.

24.

do § 78.

Przy kontroli miejsc detalicznej sprzedaży wina mają organy kontroli skarbowej dokładnie sprawdzać czy zapasy wina pokryte są świadectwami przewozowemi, a w razie stwierdzenia wina sprowadzonego bez świadectwa przewozowego niezależnie od sporządzenia protokółów karnych wdrażać dochodzenie celem stwierdzenia czy nie zachodzi okoliczność sprzedaży nieopodatkowanych napojów winnych.

25.

do § 81.

Wzorów etykiet należy od przedsiębiorców żądać w dwóch egzemplarzach, z których jeden zatwierdzony przez kierownika rejonu kontrolnego należy zwrócić przedsiębiorcy celem przechowania w aktach wytwórni, a drugi przesłać urzędowi skarbowemu.

26.

Czynności kontrolne, które rozporządzenie porucza kierownikowi rejonu kontrolnego mogą również dokonywać urzędnicy kontroli skarbowej wyznaczeni przez kierownika rejonu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *E. Zaremba.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie udzielenia Sp. Akc. p. f. „Union Textile" w Częstochowie zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu z dnia 3 sierpnia 1935 r. L. D. V. 26380/5 — udzieliło Spółce Akcyjnej p. f. „Union Textile" w Częstochowie zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych od następujących pism:

1) stwierdzających zawarcie lub wykonanie umowy sprzedaży lub zamiany rzeczy ruchomych, przewidzianych w rozdziale dwunastym ustawy o opłatach stemplowych,

2) stwierdzających umowę o dzierżawę lub najem (art. 88 u. o. s.),

3) tyczących się umów o świadczenie usług, a wymienionych w art. 90 u. o. s.,

4) od wyciągów z rachunku bieżącego (art. 19 u. o. s.), .

5) od pokwitowań, podlegających opłacie stemplowej w myśl art. 136 u. o. s.,

w sposób, wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349), w brzmieniu, ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych, zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od firmy „Polski System i Taxograph" Sp. z o. o. w Katowicach, zaopatrzonej w numer fabryczny 95, a należącej do typu III, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/ /5, która została ogłoszona w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1934 r.

Prawo do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany służy tylko o d d z i a ł o w i wymienionej Spółki, znajdującemu się w Ł o d z i, (nie zaś zakładowi głównemu lub oddziałowi poza Łodzią).

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w numer licencji A-13

Wymieniona Spółka jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 3 sierpnia 1935 r.

Komunikat

o płatności podatków w m. sierpniu 1935 r.

W sierpniu płatne są następujące podatki:

1) do 15 sierpnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w lipcu b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 sierpnia — zaliczka kwartalna (za II kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, przez pozostałe przedsiębiorstwa, niewymienione w pkt. 1), a nieopłacające zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu;

3) do 15 sierpnia — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu lipcu b. r.;

4) do 5 sierpnia — podatek od energji elektrycznej, pobrany w czasie od 16 — 31 lipca b. r.; do 20 sierpnia — tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni sierpnia b. r.;

5) do 31 sierpnia — nadzwyczajna danina majątkowa przez płatników III grupy kontyngentowej (nieruchomości miejskie oraz budynki wiejskie niezwiązane z gospodarstwem rolnem);

6) do dnia 7 sierpnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lipcu b. r.

Ponadto płatne są w sierpniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.